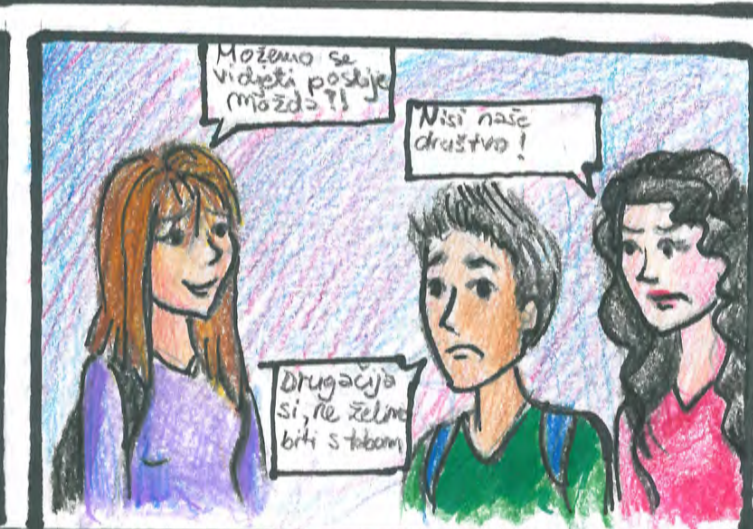

Svi smo mi danas tušni. Uti malo ko osjeća gorčinu svoje tuge. Ja nisam talava, ja osjećam jer je stvarna. Ja osjećam i tvoju i njegovu i njihovu tugu, gorčinu. I ljudi zbog svoje stupočnosti ne vide da mene gorčina izjeda. Misle da je depresija neka neukusna šala, da je to "neki period". Ali nije.

Uije, normalno" biti po cijele dane zatvoren u sobi i željeti i plakati i vrištati dok ti oči ne presuše i ne izgubiš glas...

A ništa od toga ne uraditi, nego samo ležati i biti vječno umoran. Umoran od života. Kako mogu biti umorna od života, pitae? Umorna sam jer sam svjesna života.

Svjesna sam svih olerutnosti koje svijet nudi. Okusila sam ih na sopstvenoj koži. Cijeli život provela sam kao slagalica koja se nikad ne uklapa.

Ustojala sam se promijeniti, ali nije išlo, ljudi su imali svoja gorka mišljenja.

Odlučila sam biti svoja, ali ni to nije išlo. Nijedan način nije radio, ja sam se izgubila, da se više nikad ne bih promašila.

izgubljena, odbačena, s osjećajem neprispadajuće, beskorisna i neshvaćena sa samo jednim pitanjem, koje mi je bilo bitno:

"Da li je sva ova muka, vrijedna borbe?" postojala sam.

Odgovor je da, ali ja se nisam tako osjećala... Željela sam tako jako da trivim druge, ali nisam mogla.

Znala sam da je život nemilosrdan, nisam mogla ni život da krivim...

Odlučila sam, da sam pravi problem ja!

Mošda i grijehim, ali da je neko bio tu da mi kaže drugačije...

stvari bi bile bolje. Ali nije. Moja tišina i moja tuga vristale su u pomoć!

Svi su mogli čuti ali niko nije htio da sluša.

I rasipala sam se na hiljade komedijice ali nije bilo nikoga da me podrži, da me sastavi...

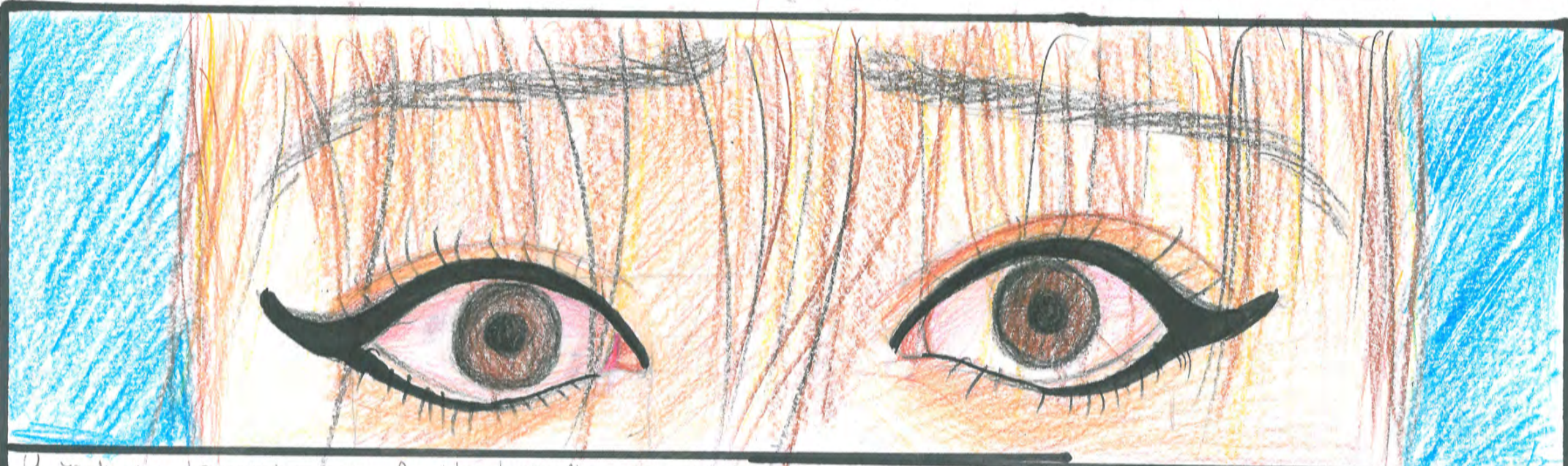

Ozljedi na momme tijelu nikada me nisu boljeli koliko i oni na mojoj duši. Oni su me podsjećali da sam živa, da nešto osjećam, da.

Elma Nukić, 1999.
Iz Gimnazija Žirnice
Žirnice

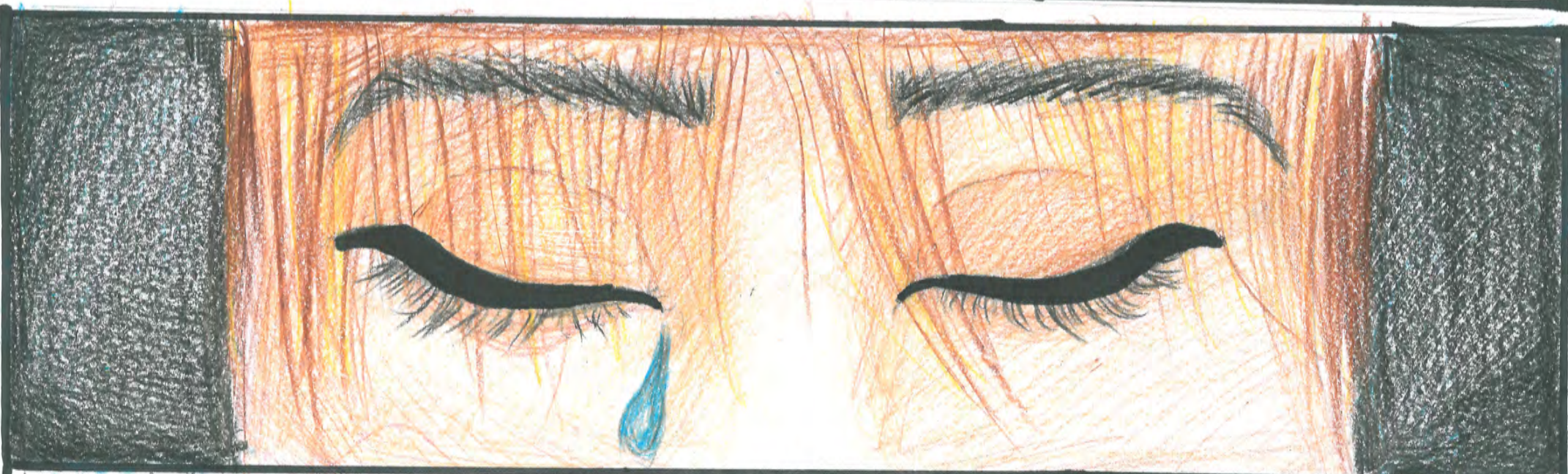
Oli u jednom trenutku, ni to nije bilo dovoljno. Željela sam da prestane... Sva ta oštećenja su toliko boljela, da sam s vremenom otupile na njih. To je još gore. Ošjećati tupu bol. Željela sam se odmoriti. Umrjeti.

U zadnjim trenucima, ne kratke trenutke, pomislila bih da ne trebam tražiti heroja, nego postati jedan. To je na samo kratak period trajalo.

Depresija se pobrine da se osjećate beskorisno, da rješavanje problema ostavite drugima na brigu. Najčešće tako i bude. Depresiju u tebi, može ubiti samo depresija.

I sada kada ime nema, dostojna sam svoga imena. Sada sam nadoknaćiva iluzija duge, refleksija svojih suza obasjanim svijetlim, toplim riječima poslije moje smrti. Moja smrt neće bude cijena neozbiljnog shvaćanja depresije. Ne dozvoli da plave duše postanu duge!